సీరియల్

ముద్దా సురేష్

[పదిహేనవ భాగము]

నేను యింతకుముందు చూసిన ఆటవికుల గూడాల కంటె ఈ మాసయ్ గూడెం కొంత భిన్నంగా ఉన్నమాట నిజం.

ఇక్కడి ప్రకృతిసౌందర్యం పిచ్చెక్కిస్తోంది.

గూడెం అంతా అలికి, ముగ్గుపెట్టినట్లు—ఎంతో పరిశుభ్రంగా వుంది...గుడిసెలు చీమలపుట్టలా చిన్నవిగా వున్నాయి.

గుడిసెలపై కప్పులు—సరిగ్గా నా గడ్డం లెవెల్‌తో సమంగా వున్నాయి.

అంటే మనిషి బాగా వంగి లోపలికి ప్రవేశించాలన్న మాట!

"మిస్టర్ భయంకర్! గుడిసెల గోడలు చూడండి. వెదుళ్ళతో ఫ్రేంవర్క్ చేసి వాటిని గట్టిగా నిలబెట్టి దానిమీద బంకమన్నుతో ప్లాస్టింగ్ చేస్తారు. తిరిగి దాని మీద ఆవుపేడ పులుముతారు" అంటూ వర్ణించాడు జైరీ.

"కానీ ప్రతీయింటి గుమ్మాలు కేవలం మూడడుగుల ఎత్తుమాత్రమే వున్నాయి. ఏదో కారణం ఉండివుండాలి!" అన్నాను సాలోచనగా.

"బహుశా మాసయ్ గూడెవాసులు పిగ్మీల్లా పొట్టిగా ఉండివుంటారు. అందుకే పొట్టి గుమ్మాలు. యామ్ ఐ కరెక్ట్ మిస్టర్ జైరీ!" అంది బార్బరా—పెద్ద రహస్యం తెల్సుకున్నంత వెలుగు ముఖంతో.

"యు ఆర్ రాంగ్ మిస్. బార్బరా!" అన్నాడు కవ్వింపుగా నవ్వుతూ జైరీ.

అందరం అతనికేసి చూశాం "మరి?" అంది బార్బరా దెబ్బతిన్నట్లు ముఖంపెట్టి.

జైరీ ఆటవిక భాషలో పెద్దగా కేక పెట్టాడు. "అదుగో అటు చూడండి" అన్నాడు అదే సమాధానమన్నట్లు.

దగ్గర్లోని గుడిసెలోంచి తోలు వస్త్రాలు ధరించిన ఓ మనిషి బైటికి వచ్చాడు. లోపల్నించి తలుపుగుండా బైటికి రావడాన్కి అతను బాగా వంగాడు. సగాన్కి సగం వంగాడని చెప్పొచ్చు. అయితే అతను బయటికి

వచ్చి స్ట్రెయిట్ గా నిలబడగానే అతను ఆరడుగులు పైగా ఎత్తు వుండడం చూసి ఆశ్చర్యపోయేం.

"ఇంత పొడుగాటి మనుషులకు అంత చిన్న తలుపు లేంవిటి?" శాన్యోరా అడిగింది.

శాన్యోరా ప్రశ్నకు సమాధానం నేనాలోచిస్తుండగానే గైడ్ జెరీ పెదవులు కదిలాయి.

"దానికో శ్రేష్టమైన కారణముంది. ఎవరైనా శత్రువు యిండ్లలోకి ప్రవేశించాలంటే సగానికి సగం వంగి లోపలికి వెళ్ళాలి. వంగి లోపలకు ప్రవేశించబోయే ఆ పొజిషన్‌లో శత్రువు తనను తాను రక్షించుకోలేడు. ఈలోగా శత్రువుని మాసయ్‌లు సులువుగా దెబ్బతీయవచ్చు లేదా బళ్ళెంతో సూటిగా పొడిచి గుడిసెబైటికి త్రోయొచ్చు..."

ఈలోగా మట్టియిళ్ళ నుండి మాసయ్ గూడెవాసులు మౌనంగా వంగి నడుస్తూ బైటికి రాసాగారు. వాళ్ళంతా తోళ్ళు ధరించివున్నారు మొలలవద్ద.

చెవులకు పెద్దపెద్ద రింగులు వేలాడుతూ బరువుగా చెవులు సాగివున్నాయి.

జుట్టు రింగులుతిరిగిపోయి ఉంది.

వారి వెనుకనుంచి—అందరూ దారి యివ్వగా—ఓ గంభీరమైన వ్యక్తి నవ్వుతూ ముందుకువచ్చాడు.

గైడ్ జెరీ నాయకుడితో ఏదో మాట్లాడాడు. తర్వాత పాల్ మావ్ అందించిన బహుమతులు నాయకుడికి ఇచ్చాడు. నాయకుడు ఎంతో తృప్తిగా తలాడించాడు.

అది పూర్తయ్యాక అడిగాను. "మిస్టర్ జెరీ! మట్టి గోడలమధ్య నివశిస్తూ, సరైన దుస్తులు ధరించకపోయినా

మనకంటే వీరెంతో పరిశుభ్రంగా కనబడ్తున్నారు. రోజూకు ఎన్నిసార్లు స్నానం చేస్తారు ఈ గూడెం వాసులు?"

"మాసయ్‌లు జీవితంలో రెండుసార్లు మాత్రం 'మనం అనుకునే' స్నానం ఆచరిస్తారు. మొదటిసారి స్నానం చేసేది పుట్టగానే. రెండోసారి మరణించినపుడు. అంతే" అన్నాడు జెరీ నవ్వుతూ.

జెరీమాటలు ఆశ్చర్యం కలిగిస్తున్నాయ్. "మరి ఇంత క్లీన్‌గా..." గొణిగాను.

"మట్టి...శాండ్ బాత్ అనే పదం మీరు ప్రకృతి వైజ్ఞానిక పుస్తకాల్లో చదివివుండొచ్చు. అంటే ఇసుకలో ఒళ్ళు రుద్దుకోవడం. ఈ పద్ధతి—ఎంతో అలవాటు లేకుండా—అమలు పరుస్తే మీ చర్మం ఊడి రక్తం బైటికి కారుంది. ఇక్కడి గూడెవాసులు యిసుకతో ఒళ్ళు రుద్దుకుంటారు. అదే వీరి శరీరాన్ని యింత శుభ్రంగా ఉంచుతుంది."

ఇంతలో నాయకుడు—జెరీతో ఏదో చెప్పాడు. తల ఊపుతూ అతని మాటలు వింటున్నాడు గైడ్.

"జెరీ! ఏమిటతను చెప్పేది?" అడిగాడు పాల్ మావ్.

నాయకుడు వెనక్కి తిరిగి తన మనుషుల నుద్దేశించి తమభాషలో ఏదో అరిచాడు.

"ఫ్రెండ్స్! మనం యిప్పుడు అడివిగేద పాలు తాగ బోతున్నాం," అన్నాడు జెరీ.

క్షణాలలో మా అందరికీ మట్టిపాత్రలలో అడివిగేద పాలు అందివ్వబడ్డాయి.

అయిదునిముషాల్లో మేమందరం పాలు తాగడం

పూర్తిచేశాం. పాలు కొంచెం చేదుగా వెగటుగా వున్నాయి.

"నీ ఆతిథ్యానికి కృతజ్ఞతలు" అంది అందమైన బార్బరా—మాసయ్ నాయకుడి భుజంతట్టి నవ్వుతూ.

"ఏంటి అమ్మాయి అంటోంది?" సైగలు చేస్తూ అడిగాడు నాయకుడు—భాష అర్థం గాక.

"నీ ఆతిథ్యానికి వాళ్ళు హృదయపూర్వకంగా మెచ్చుకుంటున్నారు" అన్నాడు జైరీ.

నాయకుడు గర్వంతో, పొంగిపోయాడు.

మేం నిజంగా హృదయపూర్వకంగా నవ్వుకున్నాం.

అప్పటి బాగా చీకటి పడుతోంది...అనుకున్నట్టు షూటింగ్ తీయడానికి ఆ వాతావరణం, పరిసరాలు ఎంతో బాగున్నాయని సంబరపడ్డారు ప్రొడ్యూసర్ పాల్ మావ్, డైరెక్టరూ.

"డార్లింగ్! యీ అరణ్యంలో జీవితం నత్తనడక నడుస్తోంది. పైగా సేఫ్ ప్లేస్‌కు వచ్చాం కాబట్టి వీరి రక్షణ గురించి భయంలేదు. ఇక మనం పూర్తిచేయవల్సిన బాధ్యతలు నన్ను పీడిస్తున్నాయి. ఐ హేవ్ నో మెంటల్ పీస్. ప్లీజ్ డార్లింగ్! మనం మావ్ తీసుకుని రేపే పోర్టు సుడాన్ సరిహద్దుల్లోకి వెళ్ళిపోదాం" అంది శాన్డ్రా వెనగ్గా నడుస్తూ నా భుజంమీద చెయ్యివేసి.

శాన్డ్రా మాటలు నాకూ నిజమనిపించాయి. సాలోచనగా తల పంకించాను.

"ఓ.కే. హనీ! మనం ఇక్కడ ఉండి చేసేదేం లేదు. పాల్ మావ్‌ని ఒప్పిస్తాను. ఉదయాన్నే వెళ్ళిపోదాం" అన్నాను.

* * *

మర్నాడుదయానే ఏడుగంటలకు కాన్యోరా, నేనూ కావలసిన సామగ్రి పాక్ చేసుకొని జీపులో వుంచాం. మరో అయిదు నిమిషాల్లో బయలుదేరి వంద మైళ్ళపైగా వున్న పోర్టుసుడాన్ సరిహద్దులు చేరుకోబోతున్నాం.

ఉతికిన దుస్తులు ధరించి, మంచుకడిగిన మల్లెలా ప్రకాశిస్తోంది కాన్యోరా.

తెల్లటి టెరికాటన్ బెల్ బాటమ్ పాంట్ మీద ఎఱ్ఱ చుక్కల టెరీన్ బ్లౌస్ ధరించి బొడ్డుమీదుగా — బ్లౌస్ ముడివేసింది. ఆమె చేతిలో 'జంగిల్ మాప్' వుంది.

నేను - పాల్ మాప్ యిచ్చిన రెండు జతల బట్టలు దాచుకొని, ఫ్రీగా వుండ డాన్కి కాకీనిక్కరు, ఎఱ్ఱ బూట్లు, ఫుల్ హాండ్స్ బనియన్ మాత్రం ధరించాను.

హాలీవుడ్ బృందమంతా మావేపు బెంగగా, నిస్తేజంగా చూస్తున్నారు......

వారితో మా స్నేహం ఎంత పెనవేసుకొని ఉన్నదో, వార్ని విడిచిపెట్టి వెళ్ళేటప్పుడు తెలుస్తోంది.

నుదురు ముడతలుపడి, వయస్సు తెచ్చిన గంభీరతతో నిలబడ్డ పాల్ మాప్ కేసి చూసాను.

"మిస్టర్ పాల్ మాప్! మీరు చేసిన సహాయం ఈ జన్మకు మర్చిపోలేం. షూటింగ్ కార్యక్రమం - అమాయకులూ, స్నేహార్ద్రులూ, అయిన ఈ మాసమ్‌గూదెవాసుల మధ్య నిరాటంకంగా సాగి, జయప్రదం కావాలని హృదయపూర్వకంగా కోరుకుంటున్నాను. అంతేకాదు. బ్రతికి బాగుంటే, మీ చిత్రాన్ని ఇండియాలో చూసి 'మన అనుభూతులు' నెమరువేసుకుంటాం" అన్నాను ప్రొడ్యూసర్ పాలామాప్ ని బలంగా, కౌగలించుకుంటూ.

పాల్ మాస్ గద్గదస్వరంతో ఇలా అన్నాడు: "విష్ యూ ఆల్ ది బెస్ట్ మై మోస్ట్ బిలవెడ్ భయంకర్! నేను చేసిన సహాయంకంటె, నువ్వు మాకు చేసిన సేవ విలువకట్ట లేనిది, అపారమైనదీ. లేకపోతే మేం ఈపాటికి దిక్కు-లేని ఈ అరణ్యంలో బాసుంటోల చేతిలో మరణించి వుండేవాళ్ళం. యిప్పటికే ఆ జ్ఞాపకం భయంకరంగానే తోస్తోంది. మేం తిరుగు ప్రయాణంలో ఈసారి రూట్ మార్చబోతున్నాం. షూటింగ్ ముగిసిన వెంటనే "ఆడిస్సబాబా" వెళ్ళి, అక్కడ్నుంచి హాలీవుడ్ కు ప్లేన్ లో చేరుకుంటాం. మీరు క్షేమంగా వెళ్ళిరండి" అంటూ నా భుజంతట్టి తన కోటు జేబులోంచి విజిటింగ్ కార్డ్ తీసియిచ్చాడు.

"భయంకర్! ఉత్తరాలు రాస్తూండు. నీకేం సహాయం కావాల్సినా-హాలీవుడ్ లో ఈ-నీ-ప్రొడ్యూసర్ వున్నాడన్న సంగతి మర్చిపోకు. నా చిత్రం-అంకితం-మీకే."

"థాంక్యూ... థాంక్యూ..." అన్నాను అస్పష్టంగా.

"గుడ్ బై అంకుల్" అంది శాన్యోరా, పాల్ మాస్ నుదుటిని పెదిమలతో స్పర్శించి.

"ఈ అంకుల్ని మర్చిపోకమ్మా!"—అన్నాడు పాల్ మాస్ కళ్ళు తుడుచుకుంటూ.

ఖరీదయిన దుస్తులు ధరించి, భాష్పనేత్రాలతో నిలబడి వున్న హాలీవుడ్ నటి—బార్బరా ముందుకి నడిచి—ఆగాను.

"గుడ్ బై బార్బరా!" అన్నాను ఆమె అరచేతిని నా చేతిలోకి లాక్కుని లేతగా ముద్దాడి వదిలేస్తూ.

ఆమెకు మాత్రమే తెల్సు నేను పారిపోయిన ఇండియన్ క్రిమినల్ నని!

బార్బరా ముఖం వేదాంతిలా గంభీరంగా వుంది "ఫేర్‌వెల్ డియర్! నువ్వు వెళ్తుంటే నా శరీరంలో ఓ అంగాన్ని ఎవరో వేరుచేస్తున్నట్లుంది. ఇండియా చేరుకున్నాక ఏ సమయంలో ఏ మాత్రం 'ప్రమాదమనిపించినా' ఈ బార్బరాకో ఉత్తరంముక్క పారెయ్. స్పెషల్ ప్లేన్ ఇండియాలో ఎగుర్తుంది. కొద్దిగంటల్లో నా ముందుంటావ్"...అంది ధైర్యం చెబుతూ, గద్గదంగా...

"థాంక్యూ స్వీట్! కాలం కల్సివస్తే నీచేతి ఆతిథ్యం స్వీకరిస్తాను" అన్నాను కళ్ళు మసకలుపడగా...ఆర్ద్ర స్వరంతో.

అందరికీ వీడ్కోలు చెప్పాను. డ్రైవింగ్ సీట్ ప్రక్కగా కూర్చొంది కాన్యోరా.

బరువైన ఆలోచనలు ఆమె ముఖంలో ప్రతిబింబిస్తున్నాయ్.

రైఫిళ్ళు, సామగ్రి ఓసారి చెక్ చేసుకొని, డ్రైవింగ్ సీట్లోకి గెంతాను.

యింజన్ స్టార్ట్ చేసాను.

మరుక్షణం జీపు కొంత తేలిగ్గా ముందుకి ఉరికింది.

* * *

రకరకాల గుర్తులతో తయారుచేయబడిన రూట్‌మాప్ నిజంగా మాకెంతో సహాయం చేసింది. చెప్పాలంటే దగ్గ చెట్లు, కొండలు, గుట్టలు అందులో సంకేతాలతో గుర్తించబడి వుండడంవల్ల—వాటిద్వారా దారి కనుక్కొంటూ సాయంకాలం ఐదుగంటలు దాటిన తర్వాత ఆ అడవి–దాదాపు అంతమయే ప్రదేశానికి చేరుకున్నాం.

దూరంగా పొలాలు, మైదానాలు కనబడుతున్నాయి.

శాన్యోరా, నేను ఉత్సాహాన్ని పుంజుకున్నాం.

మేం వచ్చినదారి 'కరెక్టు' అయితే మాప్ ప్రకారం అక్కడ 'అబూహమీద్' అనే గ్రామం వుండాలి. ఇంజన్ ఆఫ్ చేసి డ్రైవింగ్ సీట్లోంచి క్రిందికి దూకాను.

శాన్యోరా వాహనం దిగి, బట్టలు దులుపుకుంటూ నిలబడింది. జీపు ముందుభాగాన్నెక్కి బైనాక్యులర్స్ తీసి, రేంజ్ స్క్రూ సరిచేస్తూ ముందుకు చూసాను.

నా కళ్ళు మెరిసాయ్!

"శాన్యోరా!" ఉత్సాహంగా అరిచాను. "ఓ మైలు దూరంలో చినచిన్న యిళ్ళు, అదోరకమైన గుడిసెలు కనబడుతున్నాయ్!"

గంభీరంగా నా ప్రక్కకు చేరింది శాన్యోరా.

బైనాక్స్-తీసుకొని తాను చూడసాగింది. "డార్లింగ్! అదే అబుహమీద్ గ్రామం అయ్యుండాలి" అంది నెమ్మదిగా.

బైనాక్యులర్స్ లాక్కుని శాన్యోరావేపు అనుమానంగా చూసాను.

ఆమెను మెల్లిగా క్రిందికి దింపాను.

ఇద్దరం జీపును ఆనుకొని నిలబడ్డాం.

"శాన్యోరా! నీ గొంతులో ఏదో ఎక్సయిట్ మెంట్ కనబడ్తోంది" అన్నాను సన్నగా.

శాన్యోరా పెదిమలు బిగపట్టి రెండుక్షణాలు మౌనం వహించింది. నా భుజాలమీద ఆమె చేతులు పడ్డాయ్.

"భయంకర్! నాగరికులమధ్య మళ్ళీ పడుతున్నాం మనం. మనిద్దరికీ పాస్‌పోర్టులు, వీసాలు ప్రస్తుతం లేవు. పైగా మనం మామూలు నేరస్తులం కాదు...ఒకవిధంగా

దేశద్రోహులం! నా గురించి ప్రభుత్వానికి తెల్సిందో లేదో కాని నీ గురించి మాత్రం భారీ ఎత్తున గాలిస్తోంది..."

"ప్లీజ్ స్టాప్ ఇట్ డియర్!" కాన్స్యోరా చెంపలు ప్రేమగా తట్టాను. "నా గురించి యితర దేశాలకుకూడా వర్తమానం పంపి గాలించడంలో ఆశ్చర్యంలేదు. ఆర్మీలో ఒక పెద్ద హోదాలో పనిచేసినవాడినీ, నావల్ల ఇండియన్ ఆర్మీ రహస్యాలు లీక్ అయ్యే ప్రమాదం ఉంది గాబట్టి."

"ఆ విషయాలన్నీ మర్చిపో! ఇన్నాళ్ళూ అరణ్యాల్లో పడి ఐపు లేకుండా నీరసంగా రోజులు గడిపాం. ఇప్పుడు నాగరికులమధ్య పడ్డాం. పోలీసులకూ, మనకూ మధ్య భేటీ ఉండొచ్చు. ప్రతిక్షణం ప్రమాదకరమైనదే! అయితే మనం చురుగ్గా పని చేస్తాం."

"కాన్స్యోరా! నీలో స్త్రీలో ఉండాల్సిన మెత్తదనం, అనురాగం, మమత యిలాంటివి కాదు నాకు యిప్పుడు కావాల్సినది. ఇండియన్ గూఢచారిణిగా ఒకసారి పేరు మోసావ్. మళ్ళీ నీలో ఆ 'విజృంభణ' నేను చూడాలి" ఆవేశంతో గబగబా మాట్లాడాను.

కాన్స్యోరా గాలి గుండెలనిండా పీల్చుకొని ఒకసారి నిశ్వసించింది. "ఆల్ రైట్ మేజర్ భయంకర్! మన ప్రోగ్రామ్ చెప్పు" అంది మేజర్ అన్న పదం కాస్త వత్తిపలుకుతూ.

నా క్రింద పనిచేసే సిపాయిలా, కాన్స్యోరాని చూసి యిలా వివరించసాగాను. "కాన్స్యోరా! మనం యిప్పుడే అబుహామీద్ గ్రామంలో ప్రవేశిస్తే గ్రామస్తులకు మన

వాలకాలు అనుమానం తెప్పిస్తాయి. చీకటిపడ్డాక గ్రామం లోకి వెళదాం. అక్కడ మనం ఎలాగో అరబ్ దుస్తులు సంపాదించి సిటీ వెళ్ళాలి.

ముందు ఏం జరగబోతోందో మనకు తెలియదు. మన న్యూవరల్డ్ ఆర్గనైజేషన్ బ్రాంచికి ఎలాగో మనం ఫోన్ చెయ్యాలి. వాళ్ళు మనల్ని రిసీవ్ చేసుకోగలిగితే-తతిమ్మా విషయాలన్నీ వాళ్ళే చూసుకుంటారు. తర్వాత రెండు రోజులు మనం పూర్తిగా విశ్రాంతి తీసుకొని అరబిక్ ఎడారికి వెళ్ళాలి ఎన్. డబ్ల్యూ. ఓ. బ్రాంచివాళ్ళిచ్చిన ప్లాన్ ప్రకారం. ఇదీ ప్రణాళిక క్లుప్తంగా.''

కాన్స్యరా తల ఊపింది.

తర్వాత కండెన్స్డ్ మిల్క్, ఇన్స్టెంట్ కాఫీ డబ్బాలు తీసి అరగంటలో కాఫీ తయారుచేసింది.

సన్నగా చలి ప్రారంభమయింది.

వేడి వేడి కాఫి సేవించి సిగరెట్లు ముట్టించుకున్నాం.

అప్పటికి గడ్డం దుబ్బులా పెరగడం నాకు ఉపయోగమే అయింది.

కాన్స్యరా నాకు షెవింగ్ చేసింది.

మీసాలు క్రిందకు దిగేలా కట్ చేసి, పిల్లిగడ్డంలా కాస్తభాగం గడ్డం చివర వదిలేసింది.

ఆ మార్పు-కొంతవరకు స్థానిక ముస్లింలలో కల్సి పోడానికి ఉపయోగపడవచ్చు.

ఇక చేసేదేమి ఉంది?

-చీకటిపడడంకోసం యెదురు చూస్తూ అలాగే కూర్చున్నాం.

* * *

పాల్ మాల్ చే ప్రెజెంట్ చేయబడిన నా చేతి రేడియమ్ వాచ్ ఏడుగంటలు చూపుతోంది.

దూరంగా మినుకు మినుకుమంటున్న ఆయిల్ లాంప్ లు కనబడుతున్నాయి.

అప్పటికే ఆ పల్లెలో చీకటి అలుముకొంది.

"శాన్యోరా! మూవ్" అన్నాను చిన్నగా-జీపు ముందు సీటులో కూలబడుతూ.

స్టీరింగ్ ముందు కూర్చున్న శాన్యోరా యింజన్ స్టార్టు చేసి నెమ్మదిగా జీపును ముందుకు ఉరికించింది.

పొలాలు......

వాటి మధ్యగా పొడుగునా ఎత్తయిన పుంత ఉంది...దాని మీదుగా నెమ్మదిగా దొర్లుతున్నాయి జీపు చక్రాలు.

"శాన్యోరా! మర్చిపోకు! మనం యిక్కడ్నుంచీ ఉర్దు మాట్లాడుతుండాలి," అన్నాను హెచ్చరికగా.

పది నిముషాల తర్వాత కాషన్ యిచ్చాను."స్టాప్!" హెడ్ లైట్లు ఆఫ్ అయినాయి.

ఇంజన్ శబ్దం ఆగిపోయింది.

ఇళ్ళు అతిదగ్గరలో కనబడుతున్నాయి.

అయితే గుడిసెలకంటే అతి తక్కువ సంఖ్యలో ఉన్నాయి.

కొన్ని యిళ్ళలో మాత్రం ఎలక్ట్రిక్ దీపాలు వెలుగుతున్నాయి.

పరిసరాలు పరికిస్తూ నెమ్మదిగా జీపులోంచి క్రిందికి దూకాను.

డాష్ బోర్డులోంచి టార్చిలైట్ తీసుకున్నాను.

"శాస్త్రీ! నువ్విక్కడే ఉండు. నేను దుస్తులు దొంగిలించి వస్తాను. ఏమైనా ప్రమాదం వెంటాడితే, పరిగెడుతూ టార్చిలైట్ ఊపుతాను. అది గ్రహించి నువ్వు వెంటనే జీపు స్టార్టు చేసి నాకు దగ్గరకావాలి. ఓ. కే!" అన్నాను కదల్డానికి సిద్ధమౌతూ.

"భయంకర్! గుడిశెల్లోకి మాత్రం వెళ్ళక!" అంది హెచ్చరికగా.

"తెల్సు. ఎక్కువదార్లు ఉండవ్ తప్పించుకోడానికి! నువ్వు మాత్రం కేర్‌ఫుల్‌గా ఉండు. సిగరెట్లు కాల్చక. ఎవరైనా అనుమానించి దగ్గరకు రావచ్చు" అన్నాను ముందుకు కదులూ.

"గుడ్‌లక్" అందామె వెనుకనుంచి. ఆ కంఠంలో వ్యక్తం అయిన ఆదుర్దా నేను గమనించకపోలేదు. వడివడిగా అడుగులు ముందుకు వేశాను.

* * *

నిజానిక్కి అప్పటికి టైమ్ ఏడున్నర మాత్రమే అయింది. అయితే అది పొలిమేరల్లో ఉన్న పల్లెటూరు కావటంవల్ల అప్పటికే రెండోఝాము రాత్రిలా అవుపిస్తోంది.

దూరంగా మసీదువైపు గుడిశెలనుంచి ఎవరో తాగుబోతు పాట వినవస్తోంది.

ఓ చోట ఠక్కున ఆగిపోయాను.

అది ఓ చిన్న మేడ.

చుట్టూ పిట్టగోడ ఉంది.

ఇంటి వెనుకభాగంవేపున నడిచాను.

ఒక్కక్షణం ఏదో ఆలోచించి, అటూ ఇటూ పరికించాను.

అదో చిన్న వీధి. జనసంచారంలేదు.

పురాతన కాలంనాటి చిన్నచిన్న యిళ్లు మాత్రం కరుసగా అగపడుతున్నాయి.

మేడయింటి — ముందువైపు క్రిందిభాగంలో విద్యుత్ దీపాలు వెలుగుతున్నట్లు గ్రహించాను.

అయితే మేడమీద గదుల్లో చీకటిగా ఉంది.

ఇక ఆలస్యం చేయదల్చుకోలేదు.

కాంపౌండ్ వాల్ మీద చేతులువేసి ఒక్క ఊపులో అవతలివేపు దూకాను.

అంతే!

'భౌయ్యో'న అరుపు వినబడింది!

టార్చిలైట్ గిర్రున అటువైపు తిప్పాను.

ఏ జాతిదో తెలియదు!

తోడేలులాంటి కుక్క!!

ఒక్క క్షణం ఆలోచించాను. అంతే! నా కుడిచేయి బూటుకాలివేపు పరిగెట్టడం, చేతిలో చురకత్తి ప్రత్యక్షం కావడం, అది సర్రున దూసుకెళ్ళి దాని మెడలో బలంగా నాటుకోడం... అంతా కనురెప్పపాటులో జరిగి పోయింది.

కిక్కురుమనకుండా, గిలగిల్లాడుతూ చచ్చిపడిన ఆ కుక్క మెడలోంచి కత్తిలాగి, రక్తాన్ని దాని శరీరానికి తుడిచేసి తిరిగి కత్తిని బూటుసాకెట్‌లో భద్రపరిచాను.

రెండుక్షణాలు ఎదురుచూస్తూ నక్కి నిలబడ్డాను కుక్క అరుపు విన్న, ఎవరైనా వస్తారేమోనని!

ఎక్కడా అలికిడి లేదు.

రాత్రి ఏడున్నర గంటలకే నిద్రపోంగ పడతాడని ఎవరూ

ఊహించరు!!

పిల్లిలా కిటికీగొట్టం వేపు నడిచాను.

చకచకా పైకి, ఎక్కి బ్రాకెట్ సాగాను.

మూడునిముషాల ప్రయత్నం తర్వాత చేతికి కిటికీ అంచు తగిలింది.

అద్దాల తలుపులు లోపలికి తోసాను నెమ్మదిగా. కిటికీని గట్టిగా పట్టుకుని లోపలికి ప్రాకాను. నా చేతులు ఒరుసుకుపోయాయ్.

ఆ చిరుమంటను లక్ష్యపెట్టకుండా — చీకటిగావున్న ఆ గదిలో టార్చి తిప్పాను, నలువైపులా.

బెడ్ రూం అయ్యుండాలి!

వారగా ఓ పెద్దమంచం, ఓ టేబుల్, డ్రెస్సింగ్ టేబుల్, బట్టల బీరువా...యింకా గోడలకు కొన్ని శృంగార చిత్రాలు...అగపడ్డాయి.

పెద్ద అంగ వేసి వార్డ్ రోబ్ ముందుకు నడిచాను. నా చేతులు దుస్తులను వెతికాయి. తెల్లని అరబ్ అంగీ, నుదుటివద్ద కట్టుకునే తెల్లనిగుడ్డా, తలచుట్టూ ధరించే నల్లటి రోప్, స్త్రీలు ధరించే బురఖాగౌను లాగి గబగబా నడుంచుట్టూ బిగించాను. యింకా రకరకాల దుస్తులు వున్నాయిగాని నాకు కావల్సినవి దొరకడంవల్ల అసలు వాటివేపు చూడలేదు.

వెనక్కి తిరగ్గానే యధాలాపంగా టార్చికాంతి టేబుల్ మీదపడింది.

ఉలిక్కిపడ్డాను!!

టేబుల్ మీద న్యూస్ పేపర్ నన్నాకర్షించింది.

అది వారంరోజుల క్రిందటి న్యూస్ పేపర్!

బాగా నలిగి వున్నా - టేబుల్ మీద ప్రత్యేక శ్రద్ధతో వుంచినట్లు తెలుస్తుంది.

నా గుండెలు దడదడలాడాయ్!

బస్ట్ సైజ్ ఫోటో...

ఆ చిత్రం నాదే...

మొదటి పేజీలో కుడివైపుగా ముద్రించబడింది. దాని క్రింద ఉర్దులో ఏదో రాసి వుంది...

అర్థం కాలేదు.

ఉర్దు మాట్లాడ్డం తప్ప చదవనూ రాయనూ తెలియదు. ఎక్కడి యిండియా? ఎక్కడి సుడాన్? ఏమిటింత పబ్లిసిటీ నాకు?

ఏదో విదేశ ముఠా-నన్ను జైలునుంచి విడిపించి వుంటుందని, నేను ఇండియన్ సైనిక రహస్యాలు లీక్ చేస్తానని, ప్రభుత్వానికి అనుమానం వచ్చి వుంటుందా? లేకపోతే ఎందుకింత హడావుడి? కొంపదీసి ఇండియాలో న్యూక్లియర్ ఆర్గనైజేషన్ అధిపతి...పై అనుమానం రాలేదుకదా!

ఉన్నట్టుండి గది తలుక్కున ప్రకాశవంతమైంది!!

అదిరిపడుతూ వెనక్కి తిరిగాను.

గది తలుపులు పరీక్షించకపోవడం ఎంత పొరపాటయ్యింది!

ఎదురుగా గుమ్మంలో వున్న వ్యక్తికేసి...కాదు...అతని దుస్తులకేసి! హడలిపోతూ చూసాను.

ఆ వ్యక్తి ముఖంలో ప్రశ్నార్థకం ఉదయించింది.

'యూ...ఇండియన్ ... భయంకర్ ...ఇక్కడ? ...'

గొణగసాగాడతను అమితాశ్చర్యంతో నుదుట చెమటలు

పట్టగా. పేపర్లో ఫోటో అప్పుడే నన్ను అతనికి పట్టించ్చింది.

నే నాలశ్యం చెయ్యదల్చుకోలేదు. మెరుపులా కదిలి, అతని కడుపులో బలంగా గుద్ది తలుపులవతలికి ఒక్క సారిగా గెంతాను.

"క్క్"...మూల్గుతూ, బట్టల మూటలా అవతలపడ్డాడతను.

తలుపులు చప్పున మూసి లోపలివేపు గడియ బిగించాను.

"పకడో...పకడో..."అవతలివైపునుంచి ఆ వ్యక్తి, బాధతో కూడిన కేకలు అప్పుడే వినబడసాగాయి.

మెరుపులా కిటికీవైపు పరిగెత్తి, వాటర్ పైప్‌ని అందుకుని జర్రున జారాను. నా చేతులు దారుణంగా కొట్టుకుపోయాయి. ఆవరణలో పరిగెత్తి లేడిలా పిట్టగోడ దూకాను. అప్పటికే మేడ తాలూకు లైట్లన్నీ గప్పున వెలిగాయి. స్త్రీల కేకలు...పరుగులు...

తారాజువ్వలా గుడిసెల ప్రక్కనుంచి పరిగెడుతూ బొడ్డులోంచి టార్చి తీసి, ఆయాసంతో వగరుస్తూ వెలిగించి గాలిలో ఊపాను.

దూరంగా జీపు లైట్లు వెలిగాయి...

జుర్రున ముందుకు వచ్చింది జీపు...

ఛంగున లోపలికి దూకాను.

(సశేషం)